

[Poul Schlüter.]

selv i velstandssamfundet? Hvis vi i én uendelig malstrøm forandrer alting uafbrudt, så avles usikkerhed og utryghed. De fleste mennesker trives bedst på grundlag af en rimelig stabilitet. Det hele bliver for let rodløst og holdningsløst for os, hvis hver eneste tradition, hvis hver eneste retsregel absolut skal rykkes op med rode, bare fordi den er der. Det vil vi gerne have sagt fra min gruppes side ved indledningen til dette arbejdsår.

Til dette folketingsår møder jo i øvrigt statsministeren som herre i sit eget hus — jeg skal føje til, at disse linjer skrev jeg altså i forgårs. Men han møder jo da som partiformand efter sin egen kongres, han møder med sin egen åbningstale, og han møder med sin egen regering. Er så alt, som det var? Jeg mener, statsministeren efter for alvor at være blevet leder i sit parti har lagt en klar kurs, man skal lægge mærke til. For statsministeren har jo bevidst gjort et ganske bestemt slogan til sin kendingsmelodi — jeg tænker på sætningen om, at socialdemokratiet skal ligge til venstre for midten. Dette valgprog konfirmerede hans kongres; socialdemokratiet har med ham valgt ståsted, og det blev kranset af en lang række konkrete veltagelser af programpunkter, som førte partiet længere til venstre end før. Det er jo ikke min opgave at gå i rette med statsministeren. Jeg tager hans proklamation til efterretning, men jeg mener, den let får konsekvenser for dansk politik. Socialdemokratiet var engang det store dominerende parti, der spændte videst af alle, men nu er det, ligesom man vil forlade midten, og det er dog egentlig sært, for et parti, der ligger til venstre for midten, kan jo ifølge sagens natur i det lange løb kun repræsentere en mindre del af befolkningen.

Nu vender jeg mig til det, som berører folketingets arbejde, og det er vigtigere i dag. For her oplever vi jo med åbningstalen, at regeringen uden angst for ophavsretten tilegner sig det ene SF-forslag efter det andet. Stilen i åbningstalen er anderledes end i alle tidligere. På punkt efter punkt henviser åbningstalen til løfter eller aftaler, som regeringen i fjor har truffet med SF. Der ofres på SF's alter med åbningstalen, både den mundtlige og den skriftlige del. På område efter område er motiveringen for det, der

foreslås, blot den, at S og SF er enige. Det markerer en helt ny arbejdsform for en regering i forholdet til folketinget. Til gengæld fortæller man ikke ret meget i detaljer om netop disse lovforslags indhold. Det er, ligesom det skulle være nok i sig selv at gøre opmærksom på, at nu er altså S og SF enige. Samarbejdet mellem S og SF har fået en helt anden karakter end før, nu virker det som en fusion, og det er det jo egentlig også, især i skattepolitikken og i udgiftspolitikken. Det er tydeligt, at linjen fra kongressen er ført videre til åbningstalen og vel også til regeringsændringen. Igen: det er naturligvis statsministerens sag, og vi tager til efterretning, hvad han beslutter.

To moderate ministre kom på pension, hr. Chr. Thomsen og hr. K. Axel Nielsen. To midtplacerede socialdemokrater blev måske ikke sat på græs, men i alt fald på poster, hvor de får mindre indflydelse end før. Det er naturligvis hr. Per Hækkerup og hr. Orla Møller, jeg tænker på.

Til gengæld fik så to erklærede venstreorienterede og EF-modstandere betydningsfulde ministerposter. Jeg byder dem velkommen, selvfølgelig, og håber på et godt samarbejde. Men for os, der ønsker et bredt samarbejde i dansk politik, kan det jo ikke i sig selv være opmuntrende, at nu står måske også regeringen til venstre for socialdemokratiet. Og som udenforstående kan man ikke lade være med at tænke på, at for de måske 20 i den socialdemokratiske folketingsgruppe, der er lige så sagligt udrustede til ministeransvar, må det føles sært, at det, der diskvalificerede dem, var, at de i en skæbentime for deres parti var loyale over for deres parti og tilhængere af EF.

Det helt afgørende problem i åbningsdebatten i år må være den manglende balance i vort lands økonomiske forhold. Mens der var et hav af detaljer i åbningstalen — det var der — mener jeg, at man ganske savnede klar stilling i hovedsagen: hvad er regeringens økonomiske politik? Statsministeren anlagde i det væsentlige en meget lys vurdering af vores situation og henviste til nogle behagelige, tiltalende træk: den høje beskæftigelse og meget andet, men alligevel var statsministerens bedømmelse enestående. Den var det, fordi der ikke kan opdrives én fagøkonom, som vil erklære sig enig med ham. Det strømmer i denne tid ind over os